

Etnografka Eva Urbachová odešla do muzejního nebe

V neděli 13. října 2019 zemřela vzácná a skromná žena, vynikající etnografka a muzejnice srdcem i činem Eva Urbachová.

Narodila se před 95 lety v Brně, kde po studiích lingvistiky a národopisu odstartovala svou muzejní kariéru.

V oboru pak úspěšně pokračovala na Valašsku, kam se s rodinou v roce 1955 přestěhovala. Právě zdejší region, který si uchoval řadu autentických projevů lidové kultury, se pro mladou etnografku stal doslova badatelským rájem. Brzy začala s terénním výzkumem lidového kroje a roku 1960 nastoupila jako etnografka do vsetínského muzea, kde pracovala více než 30 let.

„Jó, Urbaška! To, je pracant!“

Svou pestrkou muzejní činností uchovala pro další generace paměť na mizející staré Valašsko. Ať už prací v terénu, kde písemně, fotograficky či sběrem hmotných dokladů dokumentovala zanikající obory domácí výroby, lidový oděv a vůbec projevy každodenního i svátečního života. Anebo prací v depozitářích, kde povyšovala pro mnohé staré harampádí na cenné sbírkové předměty tím, že je odborně určila a utřídila.

Její první zaměstnavatel v Etnografickém ústavu brněnského muzea, vážený etnograf Ludvík Kunz, ji charakterizoval slovy: „Jó, Urbaška! To, je pracant ...“

Byla to právě její pracovitost, obdivuhodná erudice a systematická činnost, díky nimž vznikla nejen hodnotná fotografická a průkopnická filmová dokumentace, řada odbor-

MASOPUST. Eva Urbachová při výzkumu masopustu v Lužné v roce 1973.

Foto: archiv Muzea regionu Valašsko

ných i popularizačních článků či publikací, besed a přednášek, desítky výstav, ale zejména profesionálně zpracované etnografické sbírky dnešního Muzea regionu Valašsko.

Další významný etnograf a blízký přítel Karel Pavlišťík o ní zase napsal, že: „patří k lidem, kteří pracují s elánem a ve vši skromnosti, jimž životní uspokojení přináší vědomí, že

konají to, co je potřebné vykonat pro obor, s nímž spojili svůj životní osud“. A osudem Evy Urbachové bylo právě muzeum.

Jak sama uvedla v jednom z rozhovorů v roce 2004: „do konce svých dnů budu muzeu fandit“. A také tak činila – ještě donedávna spolupracovala na korekturách muzeem vydávaného časopisu Valašsko, vlastivědná revue, se zájmem

sledovala dění v oboru a byla ochotnou rádkyní mladším muzejním kolegům.

I její pozemský čas se však naplnil a tato vzácná osobnost odešla do muzejního nebe. Památka na ni však zůstává hluboko v našich srdcích i v bohatém a mnohostranném díle, které za sebou zanechala.

Milada Fohlerová, etnografka Muzea regionu Valašsko